

ה"ת 34351/04/20 - מדינת ישראל נגד דן גרונר, גרונר ד.א.ל מהנדסים בע"מ, ס.א.ד.ג. - הנדסה ובנין בע"מ

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 34351-04-20 מדינת ישראל נ' גרונר ואח'

בפני	כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. דן גרונר 2. גרונר ד.א.ל מהנדסים בע"מ 3. ס.א.ד.ג. - הנדסה ובנין בע"מ

החלטה

לפניי בקשת המבקשת להארכת תוקף תפוסים, אשר נתפסו מהמשיב על ידי המבקשת למשך 180 יום ועד ליום 29/10/20.

עם הגשת הבקשה הודיעה המבקשת כי המשיבים נתנו הסכמתם להארכת תוקף התפוסים המפורטים בנספח א' לבקשה וכי המשיבים מתנגדים להארכת תוקף התפוסים המפורטים בנספח ב' לבקשה.

התפוסים המפורטים בנספח א' לבקשה הינם מסמכים וקלסרים.

ואילו התפוסים המפורטים בנספח ב' לבקשה הינם נכס נדל"ן הידוע כגוש 12263 חלקה 93 באיתליה (על חלקו של דן גרונר) וסך של 1,093,224.44 ₪ - כספים אשר הועברו מנת"י מכח צו הקפאה לחשבון יחידה החילוט (נכון ליום 26.4.20).

רקע ועובדות:

בזעיר אנפין יפורט הרקע והעובדות של הפרשה אשר לפניי;

ביום 4.11.19, נעצר החשוד במסגרת חקירה בפרשה רחבת היקף, אשר מתקיימת ביחידה הארצית למאבק בפשיעה כלכלית.

כעולה מהצהרת נציג המשיבה, במהלך דיוני המעצרים במסגרת פרשייה זו (ראו למשל פרוטוקול הדיון מיום 4.11.19 במסגרת מ"י 7663-11-19), הרי שמדובר בחקירה סמויה בפרשה מסועפת, רחבת היקף ומרובת אירועי שחיתות

ומעורבים. החשד העיקרי הוא ביצוע עבירות שוחד, הלבנת הון, מרמה והפרת אמונים וכן ביצוע עבירות מס.

חלק מהעצורים בפרשייה זו הינם נושאי משרה בכירים בשירות הציבורי.

המעורבים השונים, כך על פי החשד, נטלו חלק במעשי שחיתות חמורים, חלק מהחשודים זכו בין היתר, במכרזים, בביצוע עבודות בהיקף נרחב, בקבלת כסף מהקופה הציבורית או קידום ענייניהם העסקיים, הכל תוך ביצוע עבירות פליליות ובתיווך וסיוע של עובדי ציבור בכירים בתפקידים שונים, שחלקם ביצעו עבירות שחיתות בעצמם.

במעשיהם, כך על פי החשד, גרפו חלק מהמעורבים כסף רב לכיסם, ואחרים זכו בטובות הנאה שונות.

כעולה מבקשת המעצר, החשדות המיוחסים לחשוד הינם עבירות איסור הלבנת הון - העושה פעולה ברכוש להסתיר, מניעת דיווח ואיסור עשיית פעולה ברכוש אסור - עבירות לפי סעיף 3 (א) ו- 3 (ב) ו- 4 לחוק איסור הלבנת הון, עבירה של קשירת קשר לעשות פשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, עבירה של השמטת הכנסה במזיד - עבירה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), וכן עבירה של מתן שוחד, עבירה לפי סעיף 291 לחוק העונשין.

ביום 6/11/19 ניתנו צווי תפיסה, במעמד צד אחד, על רכוש ונכסים של החשוד ושל המשיבות 2 ו- 3, כאשר הטענה היא שהמשיבות 2 ו- 3 הינן חברות בבעלות החשוד, אשר על פי החשד ביצע באמצעותן את העבירות בהן הוא חשוד.

ביום 26/4/20, הגישה המבקשת בקשה להארכת תוקף החזקת התפוסים, בהתאם לסעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחניפוש) (נוסח חדש), התשכ"ט-1969 ולסעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000. לטענת המבקשת, החקירה מצויה בשלבי סיכום והתיק צפוי לעבור לפרקליטות המלווה את התיק בתקופה הקרובה.

המשיבים הגישו תגובתם, שלפיה אין להם התנגדות להאריך את תוקף החזקת התפוסים המפורטים בנספח א' לבקשה ואולם, הם מתנגדים לבקשה להארכת תוקף החזקת התפוסים המפורטים בנספח ב' לבקשה, עוד עתרו לבטל את צו ההקפאה לחשבון יחידת החילוט.

ביום 9/6/20 התקיים דיון במעמד הצדדים, במסגרתו עלה כי המחלוקת היחידה בין הצדדים, הינה באשר לפרשנות צו המצאה של מסמכים ותפיסת חפצים, שניתן על ידי בית המשפט ביום 6/11/19, בקשר לחברת נת"י (להלן: "**הצו**").

לטענת המבקשת, הצו שניתן בידיה, מאפשר לה, לתפוס כל סכום, שיתקבל בעתיד, מחברת נת"י למשיבים, גם אם סכומים אלו, אין עניינם בפרויקטים נשוא החקירה. דהיינו, לטענת המבקשת, כל סכום שיתקבל בגין פרויקט עתידי בין חברת נת"י למשיבים, אף אם אינו פרי של עסקה נשוא חקירה פרשה זו, אמור להיות מועבר לקופת החילוט לצורך

חילוט עתידי, היה ויוגש כתב אישום כנגד החשוד והוא יורשע במיוחס לו.

לטענת המשיבים, המבקשת טועה בפרשנותה, אין למבקשת סמכות בלתי מוגבלת לתפוס כל סכום עתידי שאינו קשור לחקירה המתנהלת. עוד טענו המשיבים, כי ככל שתדחה פרשנות זו של המבקשת, הם לא יתנגדו לבקשה להארכת תוקף התפיסה, אף של הנכסים המפורטים בנספח ב', למשך 180 יום נוספים.

משהוברר כי זוהי נקודת המחלוקת בין הצדדים, הרי שבמסגרת הדיון וההכרעה יפורטו הטענות כפי שעלו בדיון על ידי הצדדים ולא אתמקד בתגובת המשיבים שהוגשה לבית המשפט, מלבד הטענות הרלוונטיות לסלע המחלוקת.

דין והכרעה:

תפיסת חפץ והחזקתו בידי המשטרה, הן מכוח הוראות חוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והן מכוח הוראות פקודת סדר הדין הפלילי, (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט 1969 (להלן: "**הפקודה**"), כרוכות בפגיעה בזכות הקניין של הבעלים.

כידוע, זכות הקניין מעוגנת בסעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הקובע כי:

"[...] אין פוגעים בזכויות שלפי חוק-יסוד זה אלא בחוק ההולם את ערכיה של מדינת ישראל, שנועד לתכלית ראויה, ובמידה שאינה עולה על הנדרש, או לפי חוק כאמור מכוח הסמכה מפורשת בו".

המחוקק קבע מנגנונים מספר תוך מטרה להבטיח ככל שניתן את ההגנה על זכות הבעלים, כמו גם מניעת פגיעה שרירותית שלא לצורך. על כן נקבעה מגבלת זמן להחזקת החפץ ובמקרים מסוימים, הותרת החפץ בידי הרשות החוקרת דרוש התערבות שיפוטית.

כידוע, יש לבחון האם הפגיעה שבתפיסה, נעשית לתכלית ראויה, כמו כן, נשאלת השאלה, האם יש בתפיסה כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים, מעבר לפגיעה שנגרמה לו מעצם התפיסה והאם נמצא אמצעי מידתי שיש בו כדי לאזן כראוי בין האינטרס הציבורי לאינטרס הפרטי.

הסמכויות שמעניק החוק לגורמי אכיפת החוק לפעול כנגד אדם בטרם הכרעה משפטית בדבר אחריותו הפלילית טעונות קושי מובנה, מחד; ההנחה הבסיסית שלפיה מעצרו של אדם ובעניינו תפיסת רכושו לצורך חקירה או עד תום ההליכים היא מאחר שקיים יסוד סביר להניח כי הוא עבר עבירה פלילית, עוצמה אשר משתנה עם התפתחות ההליך הפלילי. בשלב הראשון, העוצמה פחותה, וככל שההליך מתקדם ונאספות הראיות, העוצמה מתחזקת. בשלב הזה, עולה שאלת האיזון הראוי, בין מידת הפגיעה ההכרחית בנאשם או בנחקר, לצורך השגת התכליות הנעוצות באינטרס הציבורי, לבין זכותו של אדם לממש זכויות היסוד הנתונות לו בטרם ההכרעה בשאלת אחריותו הפלילית וביניהן הזכות לחירות, לשוויון, לקניין (בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 12.3.06 (להלן: "**לרגו**")).

ביום 6/11/19, ניתן על ידי צו להמצאה של מסמכים ותפיסת חפצים, המופנה כלפי נתיבי ישראל - החברה הלאומית לתשתיות תחבורה בע"מ ח.פ. 513467209 (להלן: "נת"י) ו/או מנהליה ו/או מורשים מטעמה.

למען הסדר הטוב, החלקים הרלוונטיים לבקשה שקדמה לצו יובאו כלשונם:

"[...] ויש לי יסוד סביר להניח כי בידי: נתיבי ישראל - החברה הלאומית לתשתיות תחבורה בע"מ ח.פ. 513467209 ו/או מנהליה ו/או מורשים מטעמם (המחזיק) נמצאים המסמכים ו/או החפצים המפורטים להלן אשר קשורים לעבירה ו/או שנתנו כשכר בעד ביצוע העבירה/שימש אמצעי לביצוע עבירה/נתפס לצורך חילוט בשווי היקף העבירה לפי חוק: איסור הלבנת הון. וכן עשויים לשמש כראייה בהליך משפטי והדרושים לצורך חקירה:

מידע על ערבויות וחשבונות יתרות זכות, יתרות עתידיות, קבלת מסמכים ערבויות ויתרות קודמות של אי.די.סי.אס בע"מ ח.פ. 511789075 וכן כל מסמך הדרוש לצרכי חקירה.

יש לבצע תפיסה והקפאת חשבונות, יתרות זכות ויתרות עתידיות של חב' אי.די.סי.אס בע"מ ח.פ. 511789075 אין לבצע כל פעולה בחשבון..." (הדגשה שלי - ע.ר).

בהמשך, ועל ההחלטה בדבר בקשה למתן צו המצאה של מסמכים, נקבע כדלקמן:

"[...] אני מצווה בזאת על נתיבי ישראל - החברה הלאומית לתשתיות תחבורה בע"מ ח.פ. 513467209 ו/או מנהלי ו/או מורשים מטעמם. (המחזיק) להמציא למשטרת ישראל ורשות המיסים את החפצים ו/או המסמכים המפורטים להלן:

מידע על ערבויות וחשבונות יתרות זכות, יתרות עתידיות, ערבויות ויתרות קודמות של חברת חב' אי.די.סי.אס בע"מ ח.פ. 511789075 הדרוש לצרכי חקירה.

יש לבצע תפיסה והקפאת חשבונות, יתרות זכות ויתרות עתידיות של חב' אי.די.סי.אס. בע"מ ח.פ. 511789075 אין לבצע כל פעולה בחשבון... אין כמו כן תימסר קבלת מצב חשבון וערבויות מעת לעת, לבקשת משטרת ישראל ורשות המיסים, כל זמן שהתפיסה וההקפאה בתוקף". (הדגשה שלי - ע.ר).

אין מחלוקת בין הצדדים כי למבקשת הייתה סמכות לתפוס את התפוסים המפורטים בנספח ב' לבקשה וכי מסמכותה להגיש בקשה להארכת תוקף צו התפיסה שניתן לה, אף שהמשיבים העלו טענות הן בתגובה שהוגשה מטעמם כמו גם בדיון, כי תחילה לא יוחסה למשיב 1, עבירה של הלבנת הון.

לדידה של המבקשת, הצו שניתן לה ביום 6/11/20, הוא "צו פתוח" או כהגדרתה, צו אשר ניתן לה "לעולמי עד", במובן זה, שעליה להגיש בקשה לבית המשפט להארכת תוקף החזקת התפוסים אשר בידיה (אלה המפורטים בנספחים א' +

ב' לבקשה) בלבד.

ואולם, קמה לה סמכות על פי חוק כמו גם על פי הצו שבידיה, לתפוס כל רכוש עתידי, שיגיע למשיבים, גם אם אינו קשור לחקירה ו/או לעבירות המיוחסות למשיבים. זאת, ללא צורך באישור בית המשפט, שכן הצו מתיר לה תפיסה של יתרות עתידיות, תוך שהוא מוגבל עד לגובה סכום העבירה המיוחס לחשוד.

המשיבים מתנגדים. לטענתם, פרשנות המבקשת הינה מרחיבה, משמעותה פגיעה אנושה בזכות העיסוק של המשיבים, המבקשת, בפרשנות זו, הופכת את המשיבים ל"אריסים" של היחידה החוקרת, המעניקים למדינה שירותי תכנון בשווי של מאות אלפי שקלים ואף יותר.

עיון בצו אשר ניתן על ידי בית המשפט, על סמך בקשת המבקשת, ואשר הובא כלשונו לעיל, מעלה כי לשונו ברורה ואינה משתמעת לשני פנים: המבקשת, ביום 6/11/19 (מועד חתימת הצו), עתרה לבית המשפט, כי תינתן בידיה הזכות לתפוס ולהקפיא חשבונות, יתרות זכות יתרות עתידיות מחברת נת"י "ואשר קשורים לעבירה ו/או שנתנו כשכר בעד ביצוע עבירה/שימש אמצעי לביצוע עבירה...".

דהיינו, למבקשת הסמכות לתפוס את כלל הרכוש אשר קיים בידי נת"י נכון למועד הוצאת הצו וכן יתרות עתידיות, אשר קשורות במישרין לעבירות המיוחסות למשיבים, דהיינו, כל סכום עתידי, שינתן בגין פרויקט שבוצע שהינו חלק מהעבירות המיוחסות למשיבים, יועבר אל המבקשת.

אין לקבל כסביר, ניסיון המבקשת ליתן פרשנות מרחיבה אחרת, שהינה נוגדת את תוכן הצו כמו גם את הוראות החוק.

לו תתקבל פרשנות המבקשת, ולא תערך כל הבחנה, אם מדובר בכספים שמתקבלים שהחשד למקורם הוא בביצוע עבירה, לבין כספים שמקורם בהתקשרות עתידית, מאוחרת לחקירה ולביצוע העבירות, אזי יופר האיזון הנדרש, וישודר מסר בעייתי ושגוי, כי כל סכום המגיע למשיבים מנת"י, בהכרח מקורו בעבירה.

המשיבים, בצדק טענו בפני בית המשפט, כי התנהלות זו של המבקשת, גורמת לכך כי הם יפרו את הסכמי ההתקשרות שלהם מול נת"י ולא תהיה באפשרותם להמשיך ולפעול ולבצע את התחייבויותיהם, לו תתקבל פרשנות המשיבה.

אין לי אלא לקבל את טענת המשיבים כי פרשנות זו של המבקשת אכן הופכת את המשיבים ל"אריסים" של היחידה החוקרת ולמעין בני ערובה, וכי הצו לכאורה, מנסה לאחוז בזכויות שטרם באו לעולם.

הותרת המצב כמות שהוא, כפי פרשנות המבקשת, עשויה לגרום לנזקים כספיים ניכרים ומשמעותיים, הן למשיבים והן לצדדים שלישיים שאינם קשורים לחקירה, למשיבים לא תהיה אפשרות לשלם משכורות לעובדיהם ולאנשי השירות, והמשמעות היא קריסה כלכלית.

לא זו מטרת הצו ואין זה מטרתו של החוק, החלטה בדבר צו חילוט זמני, מחייבת איזון בין האינטרס הציבורי בדבר הבטחת האפשרות לחילוט עתידי, לבין זכות הקניין של הנאשם או החשוד, שעדיין עומדת להם חזקת החפות. יש לאפשר למשיבות 2 ו-3 להמשיך בפעילות העסקית השוטפת תוך עריכת האיזונים הנדרשים.

צו התפיסה שניתן ביום 6/11/20, הינו צו תפיסה לתפוסים אשר היו בידי נת"י במועד התפיסה, כמו גם כאמור לעיל,

כספים שעתידיים היו להתקבל בגין פרויקטים שמקורם לכאורה בעבירות.

טענת המבקשת שלפיה התפיסה היא אף מכוח סעיף 21 (ו) לחוק איסור הלבנת הון, גם היא דינה להידחות.

סעיף 21 (ו) לחוק איסור הלבנת הון מורה כהאי ליסנא:

"[...]. 21. (ו) בקשת תובע לחלט רכוש לפי סעיף זה, ופירוט הרכוש שאת חילוטו מבקשים, או שווי הרכוש שלגביו מבקשים צו חילוט, יצוינו בכתב האישום; נתגלה רכוש נוסף שאת חילוטו מבקשים, רשאי תובע לתקן את כתב האישום בכל שלב של ההליכים עד למתן גזר הדין.

עיון בסעיף 21 (ו) לחוק איסור הלבנת הון, מלמד כי עסקינן בשלב בו הוגש כתב אישום כנגד נאשם, אזי, רשאי תובע, היה ונתגלה רכוש נוסף שאת חילוטו מבקשים להגיש בקשה לתיקון כתב האישום בכל שלב של ההליכים עד למתן גזר הדין.

דהיינו, לצורך תפיסה של רכוש נוסף שאותו מבקשים לחלט, נדרש כתב אישום ונדרש קיומו של רכוש נוסף שנתגלה, רק אז יוכל תובע להגיש בקשה לתיקון כתב האישום, בכל שלב עד למתן גזר הדין.

גם במקרה של סעיף 21 (ו), הרי שלא מדובר בסכומי כסף שטרם באו לעולם, כי אם בסכומי כסף ו/או ברכוש קיים ו/או אשר נתגלה למבקשת בשלב מאוחר יותר, לאחר הגשת כתב האישום. אז צריך התובע להגיש בקשה לתיקון כתב אישום ולבקש לחלט את הסכום. יתרה מכך, גם במקרה זה, המבקשת אינה יכולה לפעול על דעת עצמה, ועליה להגיש בקשה שתובא לאישור בית המשפט.

המבקשת מקדימה את זמנה, שכן בענייננו, החקירה טרם הסתיימה, טרם הוחלט האם להגיש כתב אישום כנגד המשיבים. וגם לו היה מוגש שכזה, הרי שאין אפשרות לתפוס רכוש שאינו קיים.

בנסיבות אלה, הרי שסעיף 21(ו) אינו חל בענייננו.

אין חולק, כי חילוט, הגם שפוגע בזכות קניינית של נאשם, הינו בעל תכלית הרתעתית, מניעתית וקניינית, שעניינה שלילת הרווח הכלכלי מן העברין, ומניעת תמריץ לביצוע העבירה והוצאת רכוש שאינו שייך לו מידיו (בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' יוסף סיטבון** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 31.10.07); בש"פ 6686/99 **אליהו עובדיה נ' מדינת ישראל** פ"ד נד(2), 464; ע"פ 2333/07 **שלמה תענך נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 12.7.10). ואולם, יש לנהוג באמצעי זה במידתיות, לאור חוקי היסוד, לאזנו למול האינטרס הציבורי (בש"פ 7715/97 **שושנה חג' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 14).

ודוק: עיון בסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, מלמד כי הוא חל על רכוש שנעברה בו עבירה, רכוש ששימש לביצוע העבירה, שאפשר את ביצועה או שיועד לכך, רכוש שהושג במישרין או בעקיפין, כשכר או כתוצאה מביצוע העבירה או שיועד לכך. דהיינו, גם המחוקק מבקש לסייג את החילוט לכזה שיש לו קשר לעבירה.

למותר לציין כי החוק אף מתיר חילוט "בשווי של רכוש" שנעברה בו העבירה, הסדר החילוט בחוק אינו מוגבל אך לרכוש עצמו שהוכתם בפלילים, אלא חולש על כל מסת הנכסים של הנידון עד לשווי הרכוש המוכתם, ואולם עסקינן בשלב

מתקדם של ההליך הפלילי ולא בשלב בו מצויים אנו.

בשולי הדברים אם כי לא בשולי חשיבותם יצוין כי המבקשת הפנתה לפסיקה, אשר לשיטתה תומכת בטענותיה שלפיה פרשנותה את הצו נכונה, אך היא איננה רלוונטית לשלב בו אנו מצויים. ראשית, הבקשה להארכת תוקף התפוסים אינה מתייחסת לסעיף 297 לחוק העונשין. זאת ועוד, עיון בבע"ח 50374-11-19 **מדינת ישראל נ' אבו ריא**, [פורסם בנבו] (ניתן ביום 19/2/20), מלמד התייחסות בית המשפט המחוזי לסעיף 297 לחוק העונשין, נאמרה באמרת אגב, ובוודאי שאמירה זו אינה מחייבת את בית משפט זה.

יובהר ויודגש, כפי שהובהר לעיל, אין כל מחלוקת כי אין צורך כי לרכוש המחולט עצמו יהא קשר לביצוע העבירה, וכי ניתן לחלט אף רכוש כשר וחוקי. ואולם, כאמור, המבקשת מקדימה את זמנה, שכן כאמור טרם הוגש כתב אישום כנגד המשיבים.

לא מצאתי להתייחס לדוגמאות הצוים אשר המבקשת טוענת כי קיימים בידיה, שכן על המבקשת היה להפנות למקור חוקי התומך בטענותיה וכזה לא הוגש על ידה. גם אם ניתנו החלטות דומות בעבר, כפי טענת המבקשת, אין המשמעות כי ניתן להשליך עניינם על עניינו ובוודאי שאין זו משמעות הצו עליו חתם בית המשפט.

זאת ועוד, אשר לטענת המבקשת שלפיה לעיתים תופסת יתרות בחשבונות בנק התפוסים על ידה, אינה רלוונטית לענייננו, שכן במרבית המקרים, חשבונות הבנק משוחררים לצורך התנהלות שוטפת של החשוד ומשפחתו והכספים שנתפסו נכון למועד התפיסה, מועברים אל קופת החילוט.

על רשויות החקירה להקפיד הקפד היטב על הוראות החוק ועל יישום נהלי החקירה, ולהוות דוגמה לכל אזרח להתנהגות נאותה.

" [...] **אל לחוקרי המשטרה להניח כי כל פעולותיהם יזכו להכשר מצד בתי המשפט. באותה מידה, על בתי המשפט מוטלת החובה לדקדק בזכויותיהם של נחקרים ולהבטיח כי בקשות המונחות בפניהם אינן נעשות כלאחד יד, אף כאשר מתקבל הרושם כי הן נובעות "מניצול כוח השפעתם השלטונית של המשטרה (ע"פ 532/71 בחמוצקי נ' מדינת ישראל, פ"ד כו (1) 543, 553 (1972)).**" (בש"פ 7917/19 יונתן אורין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 25.12.2019).

הליכי חקירה בלתי תקינים עלולים להוביל בסופו של יום לחוסר אמון בתוצאות החקירה, הן מצד בית המשפט והן מצד הציבור.

חוקי חילוט רכוש קיימים בדברי חקיקה רבים, אין חולק על כך שעברייני אינו קונה זכות קניינית על רכוש שעשה בעת ביצוע עבירה. לפיכך, התערבות המחוקק ותפיסת רכוש שהושג בעבירה אינן נחשבות עונש אלא מעין החזרת המצב לקדמותו. המטרה היא להעביר מסר מרתיע לעבריינים הפוטנציאליים שהם לא יוכלו לעולם ליהנות מפרי מעלליהם ואולם לצד זה, עומדת למשיבים הזכות לחפות והפגיעה בזכויותיהם צריכה להיעשות בצורה זהירה.

בנסיבות העניין אני מורה כדלקמן:

אני מאריכה את תוקף התפוסים המפורטים בנספח א' וב' למשך 180 ימים ועד ליום 29/10/20.

מובהר למבקשת כי צווי התפיסה שבידיה ענינם אך לתפוסים הקיימים בידיה ואשר נתפסו זה מכבר ו/או לגבי יתרות עתידיות שיתקבלו בקשר לעבירות המיוחסות למשיבים.

ההחלטה תועבר לצדדים.

ניתנה היום, י' תמוז תש"פ, 02 יולי 2020, בהעדר הצדדים.